

4. Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne dotyczące rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego, ponieważ pominął zawarte w oświadczeniu złożonym pod przysięgą decydujące informacje dotyczące trwałości w czasie używania tego znaku.
5. Okoliczność, że Sąd przy dokonywaniu oceny używania pozwalającego na utrzymanie praw do znaku oparł się na subiektywnych okolicznościach dotyczących licencjobiorcy wnoszącej odwołanie, a w szczególności na rozmiarze działalności oraz zdolności produkcyjnej i dystrybucyjnej tego licencjobiorcy, narusza ogólną zasadę równego traktowania.
6. Naruszenie ogólnej zasady równego traktowania wynika także z tego, że Sąd odbiegł od wcześniejszych wyroków Sądu i Trybunału, w których Sąd i Trybunał uznały istnienie rzeczywistego używania w podobnych przypadkach.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (wersja skodyfikowana) (Dz.U. 2009, L 78, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di pace di L'Aquila
(Włochy) w dniu 1 października 2018 r. – Gabriele Di Girolamo / Ministero della Giustizia**

(Sprawa C-618/18)

(2019/C 25/19)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Giudice di pace di L'Aquila

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Gabriele Di Girolamo

Strona pozwana: Ministero della Giustizia

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni ogólnych zasad obowiązującego prawa Unii, takich jak zasady: pierwszeństwa prawa Unii, pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań, równości stron postępowania, skutecznej ochrony sądowej, dostępu do niezależnego sądu i bardziej ogólnie rzetelnego procesu, o którym mowa w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w związku z art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości dotyczącego odpowiedzialności państwa włoskiego za oczywiste naruszenie prawa wspólnotowego przez sąd ostatniej instancji, wyrażonego w wyrokach [z dnia 30 września 2003 r., Köbler, C-224/01, EU:C:2003:513; z dnia 13 czerwca 2006 r., Traghetti del Mediterraneo, C-173/03, EU:C:2006:391; z dnia 24 listopada 2011 r., Komisja/Włochy, C-379/10, EU:C:2011:775], należy dokonywać w ten sposób, że przepisy te i wyżej wymienione orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości stoją na przeszkodzie przyjęciu przez państwo członkowskie, w celu promowania siebie i swoich organów administracji publicznej, jak ma to miejsce w niniejszej sprawie, przepisów takich jak wprowadzone ustawą nr 18/2015 z deklarowanym zamiarem wykonania wspomnianych wyroków Trybunału Sprawiedliwości, lecz w zasadniczym celu udaremnienia ich skutków oraz uwarunkowania krajowego orzecznictwa, które w nowym brzmieniu art. 2 ust. 3 i 3-bis legge, n.117, sulla responsabilità civile dei magistrati (ustawy nr 117 z dnia 13 kwietnia 1988 r. o odpowiedzialności cywilnej sędziów) wprowadza pojęcie odpowiedzialności za winę umyślną lub poważne uchybienie „w przypadku oczywistego naruszenia przepisów ustawy oraz prawa Unii Europejskiej”? W rzeczywistości, ze względu na wspomniane przepisy krajowe sąd odsyłający musi dokonać wyboru w związku z odpowiedzialnością cywilną i dyscyplinarną państwa członkowskiego w sprawach, w których stroną jest organ administracji publicznej, jak to ma miejsce w niniejszej sprawie. Wybór ten polega na tym, czy naruszyć przepisy krajowe poprzez odstąpienie od ich stosowania i zastosowanie prawa Unii Europejskiej, zgodnie z wykładnią Trybunału Sprawiedliwości, czy też, przeciwnie, naruszyć prawo Unii Europejskiej poprzez zastosowanie przepisów krajowych stojących na przeszkodzie uznaniu skutecznej ochrony oraz sprzecznych z art. 1 ust. 3 i 7 dyrektywy 2003/88, z klauzulami 2 i 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony przyjętego w dyrektywie 1999/70 oraz z art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zgodnie z wykładnią orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości wyrażoną w wyrokach [z dnia 1 marca 2012 r., O'Brien, C-393/10, EU:C:2012:110; z dnia 29 listopada 2017 r., King, C-214/16, EU:C:2017:914];

- 2) W wypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze i biorąc pod uwagę stanowisko zajęte przez włoski Corte costituzionale (trybunał konstytucyjny) [w wyroku] nr 269/2017 z dnia 14 grudnia 2017 r., wydanym po wyroku [Trybunału Sprawiedliwości z dnia 5 grudnia 2010 r., M.A.S. i M.B., C-42/17, EU:C:2017:936], w świetle art. 31 ust. 2 i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 267 TFUE i art. 4 Traktatu o Unii Europejskiej, czy orzeczenie, jakie Trybunał Sprawiedliwości musi wydać w niniejszym postępowaniu prejudycjalnym, zważywszy na sprzeczność między prawem Unii Europejskiej i art. 2 ust. 3 i 3-bis ustawy nr 117 z dnia 13 kwietnia 1988 r., w ramach postępowania głównego, w którym stroną pozwaną jest organ publicznej administracji państwowej, można uznać za równoważne z przepisem prawa Unii Europejskiej, który ma bezpośrednią skuteczność i podlega bezpośredniemu zastosowaniu przez sąd krajowy, umożliwiając odstąpienie od stosowania sprzecznego przepisu prawa krajowego?
- 3) W wypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy sędzia sądu powszechnego lub sędzia zawodowy może być uznany za pracownika zatrudnionego na czas nieokreślony porównywalnego z „sędzią pokoju” będącym pracownikiem zatrudnionym na czas określony, o takim samym stażu pracy jak sędzia sądu powszechnego, do celów stosowania klauzuli 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, przyjętego dyrektywą 1999/70⁽¹⁾, jeżeli funkcje związane ze sprawowaniem wymiaru sprawiedliwości są takie same, lecz różne są procedury naboru na stanowisko sędziego sądu powszechnego (pod względem kwalifikacji i egzaminów, stabilnego zatrudnienia, zasadniczej nieusuwalności stosunku pracy na czas nieokreślony, z wyjątkiem rzadkich przypadków poważnego naruszenia obowiązków służbowych) i stanowisko sędziego pokoju [pod względem kwalifikacji, zatrudnienia na podstawie umowy na czas określony, która podlega uznaniowemu odnowieniu w wyniku pozytywnej oceny okresowej Consiglio superiore della magistratura (najwyższej rady sądownictwa) i natychmiastowemu wypowiedzeniu w razie negatywnej oceny pracy sędziego honorowego]?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 175, s. 43).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Kiel (Niemcy)
w dniu 12 października 2018 r. – KH / Sparkasse Südholstein**

(Sprawa C-639/18)

(2019/C 25/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Kiel

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: KH

Strona pozwana: Sparkasse Südholstein

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2002/65/WE⁽¹⁾ umową zawartą „w ramach zorganizowane[go] [systemu] sprzedaży na odległość lub [zorganizowanego] systemu świadczenia usług prowadzonego przez dostawcę” jest umowa, na podstawie której dochodzi do zmiany istniejącej umowy pożyczki wyłącznie w odniesieniu do wysokości uzgodnionego oprocentowania (porozumienie dodatkowe dotyczące oprocentowania), w przypadku gdy oddział banku zawiera zabezpieczone hipotecznie umowy pożyczki służące finansowaniu nieruchomości wyłącznie w swoich lokalach, natomiast w toku trwających stosunków handlowych zawiera umowy zmieniające zawarte wcześniej umowy pożyczki częściowo także przy wyłącznym wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość?
- 2) Czy mamy do czynienia z „umową dotyczącą usług finansowych” w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2002/65/WE, w przypadku gdy istniejąca umowa pożyczki zostanie zmieniona wyłącznie w odniesieniu do uzgodnionego oprocentowania (porozumienie dodatkowe dotyczące oprocentowania), a okres obowiązywania umowy nie zostanie przedłużony ani kwota pożyczki nie ulegnie zmianie?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotycząca sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość oraz zmieniająca dyrektywę Rady 90/619/EWG oraz dyrektywy 97/7/WE i 98/27/WE, Dz.U. 2002, L 271, s. 16.